

współustawodawców. W konsekwencji Komisja działa na równi z tymi współustawodawcami, co prowadzi do wypaczenia zwykłej procedury ustawodawczej przewidzianej w art. 294 TFUE, wykracza poza przysługujące Komisji prawo inicjatywy ustawodawczej przewidziane w art. 293 ust. 2 TFUE i pozbawia skuteczności (effet utile) przewidziane w art. 293 ust. 1 TFUE prawo Rady do wnoszenia poprawek. Zdaniem Rady taki sposób wykonywania prawa do wycofania wniosku stoi również w sprzeczności z art. 10 ust. 1 i 2 TFUE, ponieważ Komisja przestaje być już instytucją wykonującą władzę wykonawczą, lecz uczestniczy w procesie ustawodawczym na równi z instytucjami posiadającymi legitymację demokratyczną.

W drugiej kolejności, wycofanie projektu rozporządzenia stanowi także naruszenie zasady lojalnej współpracy, o której mowa w art. 13 ust. 2 TUE. Po pierwsze, Rada twierdzi, że wycofania projektu rozporządzenia dokonano bardzo późno. Po tym, jak w toku pierwszego czytania przeprowadzono liczne spotkania trójstronne („rozmowy trójstronne”), Komisja mimo to wycofała swój projekt rozporządzenia w dniu, w którym Parlament Europejski i Rada miały parafować osiągnięte przez siebie porozumienie. Po drugie, Rada zarzuca Komisji, że przed wycofaniem projektu nie wyczerpała ona wszystkich możliwości proceduralnych dostępnych w ramach regulaminu Rady.

Wreszcie Rada twierdzi, że zaskarżony akt wycofujący nie jest zgodny z obowiązkiem uzasadniania aktów, o którym wszakże mowa w art. 296 akapit drugi TFUE. Rada zarzuca Komisji, że nie wyposażyła ona swojej decyzji o wycofaniu projektu w jakiegokolwiek wyjaśnienie i że nie dokonała jakiegokolwiek jej publikacji.

Odwołanie wniesione w dniu 22 lipca 2013 r. przez Fabrykę Łożysk Toczných-Kraśnik S.A. od wyroku Sądu (pierwszej izby) z dnia 14 maja 2013 r. w sprawie T-19/12, Fabryka Łożysk Toczných-Kraśnik przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) — Impexmetal

(Sprawa C-415/13 P)

(2013/C 274/28)

Język postępowania: polski

Strony

Strona skarżąca: Fabryka Łożysk Toczných-Kraśnik S.A. (Przedstawiciel: P. Borowski, adwokat)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), Impexmetal S.A.

Żądania wnoszącego odwołanie

— uchylenie wyroku Sądu w całości i uwzględnienie w całości skargi z dnia 9 stycznia 2012 r. poprzez stwierdzenie

nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego z dnia 27 października 2011 r.;

- na wypadek nie uwzględnienia tego wniosku, uchylenie wyroku Sądu w całości i przekazanie niniejszej sprawy Sądowi do ponownego rozpatrzenia;
- obciążenie drugich stron w postępowaniu odwoławczym kosztami postępowania, w tym także kosztami poniesionymi przez wnoszącego odwołanie przed Izłą Odwoławczą i Wydziałem do spraw Sprzeciwów Urzędu Harmonizacji Rynku Wewnętrznego oraz w postępowaniu przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca zarzuca Sądowi naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 (¹) poprzez jego zastosowanie w stanie faktycznym nieobjętym hipotezą tego przepisu.

Zdaniem wnoszącego odwołanie, do takiego niewłaściwego zastosowania wymienionego przepisu doszło na skutek błędnego uznania przez Sąd, że znak wnoszącego odwołanie wykazuje podobieństwo do znaku towarowego interwenienta i tym samym istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej. Wnoszący odwołanie utrzymuje, że Sąd nie uwzględnił, iż

- towary w postaci „maszyn i obrabiarek”, oznaczane znakiem wnoszącego odwołanie, oraz towary w postaci „łożysk”, oznaczane znakiem interwenienta, charakteryzują się znaczną odmiennością a już z pewnością nie są towarami komplementarnymi;
- znak wnoszącego odwołanie i znak interwenienta wykazują istotne różnice w warstwie wizualnej;
- znak wnoszącego odwołanie zawiera w sobie element słowny w postaci rzeczownika „Kraśnik”, co ma istotny wpływ na różnice w warstwie wizualnej, fonetycznej i konceptualnej porównywanych znaków;
- znak wnoszącego odwołanie i znak interwenienta wykazują istotne różnice w warstwie fonetycznej;
- znak wnoszącego odwołanie stanowi część nazwy jego firmy, a nazwa ta została stosowana na długo przed datą zgłoszenia;
- znak ten jest historycznie uzasadnionym oznaczeniem odróżniającym wnoszącego odwołanie;
- omawiane znaki w sposób długotrwały i pokojowy koegzystowały na jednym rynku;

— podobieństwo między porównywanymi znakami nie usprawiedliwia twierdzenia jakoby mogło być ono źródłem istnienia ryzyka konfuzji.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (wersja ujednolicona), Dz.U. L 78, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2013 r. — Komisja Europejska przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-425/13)

(2013/C 274/29)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Valero Jordana, F. Castillo de la Torre, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności art. 2 zdanie drugie oraz sekcji A addendum/załącznika do decyzji Rady upoważniającej do

podjęcia rokowań w sprawie powiązania systemu handlu emisjami UE z systemem handlu emisjami w Australii albo ewentualnie

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady i utrzymanie w mocy skutków zaskarżonej decyzji w razie stwierdzenia jej nieważności w całości oraz

— obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy: naruszenia art. 13 ust. 2 TUE, art. 218 ust. 2-4 TFUE i art. 295 TFUE oraz zasady równowagi instytucjonalnej. Komisja podnosi, że Rada naruszyła art. 218 TFUE ze względu na to, że jednostronnie narzuciła Komisji szczegółową procedurę powodującą powstanie *ex novo* uprawnień po stronie Rady i obowiązków po stronie Komisji, nieznajdujących podstawy prawnej w przytoczonym postanowieniu. Rada naruszyła również art. 13 ust. 2 TUE w związku z art. 218 ust. 4 TFUE oraz zasadę równowagi instytucjonalnej, ponieważ rozszerzyła swoje uprawnienia, nadane jej na mocy traktatów, ze szkodą dla Komisji i Parlamentu Europejskiego.

Zarzut drugi: naruszenia art. 13 ust. 2 TUE i art. 218 TFUE oraz zasady równowagi instytucjonalnej, ze względu na to, że zaskarżona decyzja stanowi, iż szczegółowe stanowiska negocjacyjne Unii opracowuje specjalny komitet lub Rada. Artykuł 218 ust. 4 TFUE nadaje zaś specjalnemu komitetowi rolę wyłącznie konsultacyjną.